

достъ и скърбъ течаха. Отъ радостъ за туй, защото не се забѣлѣжаваше нѣщо грозно, отъ скърбъ — нѣкакъ инстинктивно!

Отдѣлиха Спасъ Соколовъ, Димитъръ Икономовъ и Петъръ Ванковъ малко на страна отъ насъ, слѣдъ това тройца въ официална униформа, мжже прѣдставителни, застанаха прѣдъ насъ, като единъ отъ тѣхъ заговори: »Вашитѣ дѣяния сж отъ такъвъ характеръ, щото споредъ законитѣ въ страната ни влѣкатъ слѣдъ себе си най-строгитѣ наказания — обаче царя Султанъ-Мурадъ по обширната отоманска империя е толкова великодушенъ и милостивъ къмъ своитѣ подданици, щото ви опростѣва. Молѣте Бога за неговото здравие, а сега като прѣдставите по двама гаранѣ, свободни сте да си отидете.« Вземахме двамина запитие и тръгнахме да диримъ гаранѣ изъ София. Отидохме въ митрополията.

Щомъ влѣзохме тамъ, намѣрихме срѣдъ двора Х. Мано, Пешо Желяво, Трайковичъ, Х. Боню, Х. Кошу и Димитъръ Македонски. Тѣ казаха на запитиѣ, че гаранниратъ за насъ. Слѣдъ това запитиѣ се повърнаха обратно, а ний бѣхме вече на свобода. Димитъръ Македонски извика 5-6 души отъ другаритѣ си. Пешо Желяво и Трайковичъ хванати за ржцѣ се развождаха изъ двора, като говорѣха на другитѣ за мене: »Най-добри показанія даде прѣдъ слѣдственната власть« Тукъ чакъ научихме причинитѣ за нашето освобождение, което бѣ станало слѣдствие силния натискъ отъ Европейскитѣ сили, като тѣхнитѣ прѣдставители — консулитѣ, заставили турското правителство да стори това. Това е станало слѣдъ убийството на Султанъ Азиса при възкачването на Султанъ Мурадъ, който послѣдния се съгласилъ да освободи всички въстанници, съ исключение на най-виднитѣ — на главатаритѣ имъ. За такива главатари турското правителство счело Соколова, Икономова и Ванкова, понеже въ едно писмо отпра-